

ภาษาอังกฤษ

1. ความนำ

ภาษาอังกฤษเป็นภาษามีวิวัฒนาการอยู่ในตระกูลอินเดีย-ยุโรป สาขาเยอรมนิกหรือ-
 คิวตอนิก (Germanic or Teutonic) อันเป็นสาขาเดียวกับภาษาเยอรมัน เพราะมีคำ-
 พื้นฐานออกเสียงเหมือนกันหรือคล้ายกันเป็นจำนวนมาก เช่น

<u>อังกฤษ</u>	<u>เยอรมัน</u>	<u>คำแปล</u>
father	Vater	พ่อ
mother	Mutter	แม่
son	Sohn	ลูกชาย
daughter	Tochter	ลูกสาว
brother	Bruder	พี่ชาย
sister	Schwester	พี่สาว
house	Haus	เรือน
sun	Sonne	ดวงอาทิตย์

เป็นต้น

แต่การที่กล่าวว่าภาษาอังกฤษเป็นภาษามีวิวัฒนาการนั้นหลายคนอาจจะสงสัย เพราะใน-
 ปัจจุบันนี้ภาษาอังกฤษวิวัฒนาการมามากจนแทบจะมีได้มีลักษณะเช่นนั้นเหลืออยู่เลย เพื่อให้-
 ผู้ศึกษาเข้าใจเรื่องนี้กระจ่างขึ้น จะนำประวัติศาสตร์ของชนชาติอังกฤษมาเล่าพอสังเขป-
 ตามหนังสือ The Story of English Literature¹ ดังนี้

ดินแดนที่เป็นประเทศอังกฤษในปัจจุบัน แต่เดิมเป็นที่อยู่อาศัยของชนต่างๆหลายเผ่า เมื่อ
 55 ปีก่อนคริสตกาล ชูเลียส ซีซาร์จอมทัพโรมันได้กรีธาทัพมาตีเกาะอังกฤษภาคที่พวกบริตอน
 (Britons) อาศัยอยู่ และยึดดินแดนส่วนนั้นไว้ได้ เหลืออยู่แต่ดินแดนส่วนอื่นซึ่งชนเผ่า-
 พิคท์ (Picts), สก็อต (Scots) หรือคาลิโดเนียน (Caledonians) ครอบครองอยู่

¹Edward Albert. The Story of English Literature. London: Col-
 lias, 1958, pp. 1-12.

ต่อมาเมื่ออาณาจักรโรมันสลายลง พวกบริตอนก็เป็นอิสระ ใน ค.ศ. 410 ทหารโรมันถอนตัวออกจากดินแดนส่วนนี้ แต่ก็ได้ทิ้งคำละตินอันเป็นภาษาของตนไว้ในเกาะอังกฤษ-มากพอสมควรตามหลักที่ว่า ผู้ที่มีวัฒนธรรมแข็งแกร่งกว่าย่อมถ่ายทอดวัฒนธรรมให้แก่ผู้ที่มีวัฒนธรรมอ่อนกว่า

การที่ทหารโรมันถอนตัวออกไปทำให้พวกบริตอนซึ่งอ่อนแอและไร้อาวุธถูกพวกคาลิโดเนียนจากตอนเหนือซึ่งรุกรานกว่ารุกรานเอา พวกบริตอนจึงต้องหันไปพึ่งพวกอังกฤษให้มาช่วยรบกับพวกคาลิโดเนียน พวกอังกฤษเป็นนักเดินเรือและพวกบริตอนก็มีใจชอบนัก แต่เมื่อถึงคราวเข้าตาจนก็ต้องหันไปพึ่ง ค่ายเหคุนั้พวกอังกฤษซึ่งประกอบด้วยชนหลายเผ่าที่สำคัญคือพวกแองเกิล (Angles), แซกซอน (Saxons) และจูต (Jutes) ก็มายังเกาะอังกฤษตามคำขอร้องของพวกบริตอน แต่เมื่อรบชนะศัตรูแล้ว แทนที่จะกลับไปยังถิ่นฐานเดิมของตนที่บริเวณปากแม่น้ำในประเทศเยอรมนี ก็กลับตั้งหลักแหล่งเสียในเกาะอังกฤษนั่นเอง ยิ่งกว่านั้นยังชักชวนพรรคพวกให้อพยพมาตั้งหลักแหล่งด้วย กล่าวกันว่านับตั้งแต่ ค.ศ. 450 ไปจนถึง ค.ศ. 550 เรือรบอังกฤษลำเลียงชาวอังกฤษมาขึ้นบกที่เกาะอังกฤษ เป็นการอพยพครั้งใหญ่ที่สุดในประวัติศาสตร์ของมวลมนุษย์ พวกบริตอนเจ้าของถิ่นเดิมก็ต้องเข้าป่า-ชนเขาไป

ต่อมาเมื่อ ค.ศ. 597 เมื่อคนอังกฤษที่อพยพมาจากถิ่นเดิมตั้งหลักแหล่งในดินแดนใหม่-ไถ่บ้านพอสมควรแล้ว สันตะปาปาเกรกอรีก็ทรงส่งนักบุญออกุสตินมาประกาศศาสนาใน-เกาะอังกฤษ ชาวอังกฤษได้เข้ารับเป็นจำนวนมาก และยอมรับคำภาษาละตินที่เกี่ยวข้อง-กับคริสต์ศาสนา เช่น altar (แท่นบูชา), angel (เทวดา), bishop (พระใน-คริสต์ศาสนา), candle (เทียน), charity (ทาน), creed (ลัทธิ) เป็นต้น เข้ามาใช้ในภาษาของตนด้วย คำเหล่านี้คนอังกฤษมาแปลงรูปและเสียงเสียมากบ้างน้อย-บ้าง เช่น bishop คำละตินคือ episcopus, คำ candle คำละตินคือ candēla

ใน ค.ศ. 1066 เกาะอังกฤษก็ถูกพวกนอร์มันซึ่งพระเจ้าวิลเลียมพิชิตราชเป็นจอมทัพ-รุกรานเอาบ้าง พวกนอร์มันนี้อยู่ทางเหนือของประเทศฝรั่งเศส และพูดภาษาฝรั่งเศสสม-กับคำที่ใช้ในภาษาที่พูดกันในประเทศทางภาคเหนือของยุโรป กองทัพนอร์มันยกพลขึ้นบกที่-เมืองเฮสติ้งส์ ในไม่ช้าก็ได้ครอบครองอังกฤษทั้งเกาะ แต่พระเจ้าวิลเลียมพิชิตราชมิ-

ได้อพยพพวกนอร์มันมาแย่งที่ทำกินของชาวอังกฤษอย่างชาวอังกฤษเคยปฏิบัติกับพวกบริตอนมาก่อน เพราะฉะนั้นชาวอังกฤษซึ่งมีจำนวนมากกว่าพวกนอร์มันก็กลืนผู้รุกรานได้สำเร็จ แต่ถึงกระนั้นก็ยังรับคำฝรั่งเศสและขนบธรรมเนียมบางอย่างไว้ปฏิบัติ คำที่รับไว้มักเป็นคำที่เกี่ยวข้องกับเรื่องต่อไปนี้

การสงครามและลัทธิวีรคติ เช่น tournament, captain, homage, armour, battle, war

ตำแหน่งหรือบรรดาศักดิ์ เช่น prince, peer, duke, marquis, count, baron, vicar

กฎหมาย เช่น judge, court, prison, justice, sentence, crime, accuse, verdict, punish

การบริหารราชการ เช่น government, crown, state, parliament, nation, council, people, country

ศิลปะและสันทนิยมนิยม เช่น fashion, dress, costume, beauty, colour, music, poem, romance, column

การล่าสัตว์หรือการละเล่น เช่น chase, catch, venison

มีข้อเท็จจริงอยู่ 3 ประการในการที่คนอังกฤษรับคำภาษาฝรั่งเศสมาใช้ ประการที่หนึ่ง คือสัตว์ที่มีชีวิตจะใช้ภาษาอังกฤษ แต่ถ้าเป็นเนื้อของสัตว์นั้นๆจะใช้ภาษาฝรั่งเศส เช่น sheep - mutton, pig - pork, cow - beef, calf - veal ประการที่สอง วัตถุสิ่งของหรือเคนสถานของคนธรรมดาสามัญจะใช้ภาษาอังกฤษ แต่ของคนชั้นสูงจะใช้ภาษาฝรั่งเศส เช่น house เป็นคำอังกฤษ แต่ manor, palace เป็นคำฝรั่งเศส ประการสุดท้าย คำที่ใช้อย่างธรรมดาสามัญจะเป็นภาษาอังกฤษ แต่คำที่ใช้เป็นทางราชการหรือที่เป็นระเบียบแบบแผนจะเป็นภาษาฝรั่งเศส เช่น folk, hearty, holy, doom, stench เป็นคำอังกฤษ แต่ people, cordial, saint, judgement, perfume เป็นคำฝรั่งเศส กล่าวได้ว่าภาษาฝรั่งเศสมีศักดิ์ศรีเหนือกว่าภาษาอังกฤษในทุกกรณี

ช่วงเวลาหลายร้อยปีหลังจากที่พวกนอร์มันพิชิตเกาะอังกฤษ ทวีปยุโรปตกอยู่ในยุคมืดแทบจะไม่มีควมก้าวหน้าทางศิลปวิทยาการแต่อย่างใดเลย แต่หลังจากนั้นชาวยุโรปก็หัน-

มาแสวงหาความรู้กันใหม่ เป็นการย่างเข้าสู่ยุคฟื้นฟูศิลปวิทยาการซึ่งเริ่มต้นในคริสต์ศตวรรษที่ 14 และมาถึงจุดสูงสุดในคริสต์ศตวรรษที่ 16 รัชสมัยพระนางเจ้าอลิเสเบดเป็นช่วงเวลาประเทศอังกฤษเจริญสุดยอก คนเริ่มนำหนังสือเก่าๆที่เขียนเป็นภาษากรีกและภาษาละตินมาศึกษากันอีก โดยเฉพาะในประเทศอังกฤษภาษาละตินออกจะมีมากขึ้นกว่าภาษากรีก เพราะพวกนักบวช นักปราชญ์และทนายความนิยมใช้กันมาก นักปรัชญามีชื่อของอังกฤษ คือ Francis Bacon ก็เขียนเรื่องเกี่ยวกับวิธีการทางวิทยาศาสตร์ชื่อว่า Novum Organum เป็นภาษาละติน หนังสือของ Gilbert ว่าด้วยเรื่องแม่เหล็ก (ค.ศ. 1600), หนังสือของ Harvey ว่าด้วยการไหลของโลหิต (ค.ศ. 1628) และหนังสือ Principia (ค.ศ. 1689) ว่าด้วยแรงโน้มถ่วงของโลกและกฎแห่งการเคลื่อนไหวของ Newton ก็ล้วนแต่เขียนเป็นภาษาละติน จนทำให้คนอังกฤษเกรงว่าภาษาละตินจะเข้ามาแทนที่ภาษาของตน แต่ก็หาเป็นเช่นนั้นไม่ อย่างไรก็ตาม ในช่วงนี้คำภาษาละตินได้เข้ามาอยู่ในภาษาอังกฤษอีกเป็นอันมาก

จากที่กล่าวมานี้จะเห็นได้ว่าคำภาษาอื่นๆเข้ามาสู่ภาษาอังกฤษพร้อมกับเหตุการณ์สำคัญๆสามครั้ง คือ การนำคริสต์ศาสนาเข้ามาเผยแพร่เมื่อ ค.ศ. 597 การรุกรานของพวกนอร์มันเมื่อ ค.ศ. 1066 และผลของการฟื้นฟูศิลปวิทยาการในคริสต์ศตวรรษที่ 14 ถึง 16 นับได้ว่าเป็นการเข้ามาโดยทางการเมืองและทางวัฒนธรรม ภาษาอื่นๆก็เข้ามาสู่ภาษาอังกฤษเหมือนกันแต่ต่างกรรมต่างวาระ ทำให้ชาวอังกฤษมีชุดทรัพย์สินยิ่งใหญ่ว่าภาษา

กล่าวมาถึงตอนนี้ เรายังไม่ทราบเลยว่าเหตุใดจึงกล่าวว่าภาษาอังกฤษเป็นภาษามีวิวัฒนาการปัจจุบัน และวิวัฒนาการปัจจุบันนี้หายไปเมื่อไร

Leslie Blakeley¹ ได้แบ่งภาษาอังกฤษออกเป็น 3 ยุคใหญ่ๆดังนี้

- (1) ภาษาอังกฤษยุคเก่าหรือภาษาแองโกล-แซกซอน (Old English or Anglo-Saxon) คือภาษาอังกฤษตอนที่พวกแองเกิล, แซกซอนและจูตเริ่มเข้ามาตั้งถิ่นฐานที่เกาะอังกฤษในคริสต์ศตวรรษที่ 5 จนกระทั่งถึงประมาณ ค.ศ. 1100

¹ Leslie Blakeley. Old English. Kent: Hodder and Stoughton, 1978, p. ix.

(2) ภาษาอังกฤษยุคกลาง (Middle English) นับตั้งแต่ประมาณ ค.ศ. 1100
ไปจนถึงประมาณ ค.ศ. 1500

(3) ภาษาอังกฤษยุคใหม่ (Modern English) นับตั้งแต่ประมาณ ค.ศ. 1500 จนถึงปัจจุบัน

จะกล่าวโดยสรุปตามลำดับดังนี้

(1) ภาษาอังกฤษยุคเก่าหรือภาษาแองโกล-แซกซอน นับได้ว่าเป็นภาษาอังกฤษที่อิง-บริสุทธ์อยู่มาก ภาษาอังกฤษยุคเก่ามีการแจกวิภคตินาม ซึ่งมีอยู่สามเพศ คือ เพศชาย เพศหญิง และไม่มีเพศ มีการแจกวิภคตีสรรพนาม กริยา และคุณศัพท์ เช่นเดียวกับภาษาบาลีสันสกฤตอันเป็นภาษามีวิภคตีสัจจยและอยู่ในตระกูลอินเดียน-ยุโรปเหมือนกัน ต่างแต่ว่าภาษาอังกฤษยุคเก่ามี 4 วิภคติ คือ nominative (ประธาน), accusative (กรรม), genitive (วิภคติที่ 6 ของภาษาบาลีสันสกฤต แสดงความเป็นเจ้าของ), dative (วิภคติที่ 4 ของภาษาบาลีสันสกฤต แปลว่า "แก่, เพื่อ, ต่อ") ในขณะที่ภาษาบาลีสันสกฤตมีถึง 8 วิภคติ คำนามของภาษาอังกฤษยุคเก่ามีสองพจน์ คือ เอกพจน์กับพหูพจน์ ส่วนคำสรรพนามมีถึงสามพจน์ คือ เอกพจน์ ทวิพจน์ (จำนวนเพียงสอง) กับพหูพจน์ คำกริยาของภาษาอังกฤษยุคเก่าแจกวิภคติไปตามกาลและมาลา ส่วนคำคุณศัพท์ก็แจกวิภคติให้สอดคล้องกับคำนามที่มันประกอบ จะยกตัวอย่างการแจกวิภคติคำนามบางคำ คำสรรพนามบุรุษที่หนึ่ง และคำกริยาในปัจจุบันกาลตามที่ Blakeley แจกไว้ให้เห็นดังนี้

แจกวิภคตินาม lamb "ลูกแกะ"¹

	<u>Singular</u>	<u>Plural</u>
<u>Nominative:</u>	lamb	lambru
<u>Accusative:</u>	lamb	lambru
<u>Genitive:</u>	lambes	lambra
<u>Dative:</u>	lambe	lambrum

¹Ibid., p. 49.

แจกวิภคตินาม stān "หิน"¹

	<u>Singular</u>	<u>Plural</u>
<u>Nominative:</u>	stān	stānas
<u>Accusative:</u>	stān	stānas
<u>Genitive:</u>	stānes	stāna
<u>Dative:</u>	stāne	stānum

แจกวิภคตีสรรพนามบุรุษหนึ่ง (I, we two, we)²

	<u>Singular</u>	<u>Dual</u>	<u>Plural</u>
<u>Nominative:</u>	ic	wit	wē
<u>Accusative:</u>	mē	unc	ūs
<u>Genitive:</u>	mīn	uncer	ūre
<u>Dative:</u>	mē	unc	ūs

ขอให้สังเกตว่าบางคำเปลี่ยนรูปและเสียงไปบ้างและใช้กันอยู่ในปัจจุบันนี้

แจกวิภคตกริยา ridan (to ride) "ขี่"³

Present Indicative

	<u>Singular</u>	<u>Plural</u>
<u>First Person:</u>	rīde	rīdap
<u>Second Person:</u>	rīdeat	rīdap
<u>Third Person:</u>	rīdep	rīdap

ที่แจกวิภคตินามนี้เป็นรูปกริยาในประโยคบอกเล่าในปัจจุบันกาล ถ้าเป็นประโยคคำสั่ง-
หรือประโยคสมมุติ รูปกริยาก็แจกวิภคติไปอีกอย่างหนึ่ง

¹Ibid., p. 36.

²Ibid., p. 24.

³Ibid., p. 57.

ในที่นี้จะไม่แจกวิภคติกุศัพทไว้มาก เพราะที่แจกวิภคตินาม สรรพนามและกริยามาให้เห็นเป็นตัวอย่างนี้ก็พอจะทำให้เข้าใจได้แล้วว่าภาษาอังกฤษยุคเก่ามีวิภคติปัจจัยเหมือนภาษาอื่นๆ เช่นภาษาบาลีสันสกฤตซึ่งมีรูปภาษาและตระกูลเดียวกัน อย่างไรก็ตาม ผู้ศึกษาไม่จำเป็นต้องท่องวิภคติคำเหล่านี้ด้วย

(2) ภาษาอังกฤษยุคกลาง ในระหว่าง ค.ศ. 750 และ ค.ศ. 1050 ก่อนที่กองทัพนอร์มันจะยกไปรุกรานเกาะอังกฤษนั้น พวกสแกนดิเนเวียนซึ่งประกอบด้วยชนสามชาติ คือ สวีเดน นอร์เว และเดนมาร์ก หรือที่เรียกกันว่าพวกไวกิง ก็ได้เข้ายึดครองเกาะอังกฤษแล้ว คำสแกนดิเนเวียนอาจมีใช้ในภาษาอังกฤษไม่มากเท่ากับคำละตินหรือคำฝรั่งเศส แต่ภาษาสแกนดิเนเวียนก็มีอิทธิพลทางด้านไวยากรณ์ คือช่วยลดจำนวนวิภคติของภาษาอังกฤษยุคเก่าลง ที่กล่าวเช่นนี้ก็เพราะว่าคำสแกนดิเนเวียนที่ใช้อยู่ในภาษาอังกฤษแจกวิภคติต่างไปจากคำอังกฤษ ทำให้เกิดความยุ่งยากสับสนขึ้น จึงเลยตัดวิภคติบางวิภคติไปเสีย

อีกสาเหตุหนึ่งที่ช่วยลดวิภคติลงได้แก่การเปลี่ยนแปลงการออกเสียง คำที่ภาษาอังกฤษยุคเก่าเคยใช้ -a, -u, -e ภาษาอังกฤษยุคกลางใช้ -e คำที่เคยลงท้ายด้วย -an, -on, -un, -um ภาษาอังกฤษยุคกลางใช้ -en แล้วกลายเป็น -e ในตอนปลายยุค คำที่เคยลงท้ายด้วย -as, -es ก็กลายมาเป็น -es อย่างเดียว การเปลี่ยนแปลงเช่นนี้ทำให้สับสนในเรื่องวิภคติ เพราะคำที่เคยมีรูปต่างกันเพราะวิภคติต่างกัน เกิดมามีรูปพ้องกันเข้ามามากมาย จนแยกไม่ออกว่าคำใดเป็นวิภคติใด เช่น *stānas* ซึ่งเคยเป็นประธานและกรรม พหูพจน์ เมื่อ -as กลายมาเป็น -es เสียแล้ว ก็กลายเป็น *stānes* ตรงกับคำที่เป็นเจ้าของเอกพจน์ ดังนั้นเป็นต้น การลดจำนวนวิภคติจึงเป็นไปโดยอัตโนมัติ กล่าวกันว่าภาษาอังกฤษยุคกลางเหลือคำนามเพียงสามรูป คือ ประธานและกรรม เอกพจน์ (เช่น *eye*) รูปหนึ่ง, เจ้าของ เอกพจน์ (เช่น *eyes* "of the eye") รูปหนึ่ง และอีกรูปหนึ่ง คือ *eyen* "eyes" เป็นพหูพจน์ ทางภาคเหนือของอังกฤษมีเหลือเพียงสองรูปคือ *eye* กับ *eyes* เท่านั้น

(3) ภาษาอังกฤษยุคใหม่ ในตอนนี้จะกล่าวเพียงสั้นๆว่า ภาษาอังกฤษได้สลักรูปวิภคติทิ้งไปเกือบหมด โดยเฉพาะในรัชสมัยพระนางเจ้าอลิสะเบด (ค.ศ. 1558-1603) ยังมี-

เหลือแต่ **-eth** กับ **-es** ที่ลงท้ายกริยาสำหรับประธานบุรุษที่สาม เอกพจน์ ในปัจจุบันกาล-
ปกติ เช่น **he goeth, he goes** และในภาษาดั้งเดิมยังมีคนใช้ **he go** เสียด้วยซ้ำไป
แต่อย่างไรก็ตาม รูป **he goes** ก็มีใช้มาจนถึงปัจจุบัน

ถ้าเอานาม สรรพนาม และกริยาในภาษาอังกฤษยุคเก่ามาเขียนเป็นตารางเสียใหม่
จะเป็นดังนี้

คำนาม lamb "ลูกแกะ"

	<u>Singular</u>	<u>Plural</u>
<u>Nominative:</u>	lamb	lambs
<u>Accusative:</u>	"	"
<u>Genitive:</u>	lamb's	lambs'
<u>Dative:</u>	-	-

จะเห็นว่าเหลืออยู่เพียงสองรูป คือ **lamb** กับ **lambs** ก็ได้ ส่วน **lamb's** กับ
lambs' เป็นคำที่สร้างขึ้นใหม่

คำสรรพนามบุรุษที่หนึ่ง

	<u>Singular</u>	<u>Dual</u>	<u>Plural</u>
<u>Nominative:</u>	I	-	we
<u>Accusative:</u>	me	-	us
<u>Genitive:</u>	mine	-	ours
<u>Dative:</u>	-	-	-

คำสรรพนามหายไปมาก เลิกทวีพจน์ไปทั้งหมด แต่ยังมีเหลืออยู่ถึง 6 รูป

คำกริยา to ride "ขี่"

Present Simple

	<u>Singular</u>	<u>Plural</u>
<u>First Person:</u>	ride	ride
<u>Second Person:</u>	"	"
<u>Third Person:</u>	rides	"

คำกริยาใน Present Simple เหลือเพียงสองรูปเท่านั้น คือ ride กับ rides ที่กล่าวถึงภาษาอังกฤษทั้งสามยุคมานี้ก็เพื่อจะให้หายสงสัยว่าเหตุใดจึงถือว่าภาษาอังกฤษเป็นภาษามีวิกัตติปัจจัย เราก็ได้เห็นแล้วว่าแต่เดิมภาษาอังกฤษมีลักษณะเช่นนั้น แต่วิวัฒนาการทางภาษาทำให้วิกัตติของภาษาอังกฤษหมดไปแทบไม่มีเหลือ ทั้งนี้อาจเป็นเพื่อความอยู่รอด หากเครื่องครัดอยู่ในเรื่องวิกัตติซึ่งทำให้พูดยากเรียนยาก ภาษาอังกฤษก็อาจ "ตาย" ไปเช่นเดียวกับภาษากรีกโบราณ ภาษาละติน ภาษาบาลีและภาษาสันสกฤต แทนที่จะแพร่หลายเป็นที่นิยมไปทั่วโลกอย่างในปัจจุบัน